

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2016. szeptember 25-én.

Kezdő ének: 236. dicséret 1-2. verse

Főének: 165. dicséret 1. verse

Textus: 27. Zsoltár 14. verse: „Reménykedj az Úrban, légy erős és bátor szívű.”

Kedves Testvéreim!

A felolvasott rövid mondat Óvodánk idei vezérmondata. „Reménykedj az Úrban, légy erős és bátor szívű”.

Azt hiszem, hogy amikor a reménység szót meghalljuk, akkor mindenkinek eszébe jut valami. Hiszen nagyon sokszor használjuk ezt. Az óvodások talán azt mondják: remélem, hogy holnap szép lesz az idő, hogy sokat játszassunk az udvaron. Az óvodában dolgozók azt mondják, hogy reméljük a gyerekek jól fognak viselkedni és senkivel nem történik majd baj. Az idősebbek meg azt mondhatják, reméljük nem fogunk megbetegedni. Valami olyannal kapcsolatban fogalmazzuk meg a reménységünket, ami majd a jövőben következik be.

Itt azonban a zsoltár nem csupán reménységről beszél, hanem arról, hogy reménykedj az Úrban. Abban, hogy Ő is veled együtt megy az úton. Amikor a következő lépésen gondolkodom, akkor nem azt nézem, hogy az mennyire nehéz, hogy mennyire tűnik lehetetlennek, hanem azon, hogy kivel együtt teszem meg azt a lépést. Ahhoz hasonlít a reménység, mint amikor egy nagyon hosszú lépcsősoron megyek felfelé, és nem azon gondolkodom, hogy mennyire megerőltető, mennyire nehéz az út, hanem azon, hogy hova jutok fel. Nem látom még a szép kilátást, de tudom, hogyha felmászok a lépcsőkön, akkor nagyon szép látvány tárul a szemem elé. Reménykedj az Úrban.

Sokszor szoktam látni az óvodásokat menni szép sorban az utcán. Fogják egymás kezét és mennek a felnőttek után. Ebben a szép rendben zajlik a hívő ember élete is. Itt vagyunk mi, gyermekek, szülők, gyülekezeti tagok, fogjuk jelképesen egymás kezét, hiszen egymás mellett állunk, és megyünk a Mindenható után. Őt követjük az úton. A reménységünk az, hogy amikor előrelépünk, akkor azt nem egyedül tesszük, hanem Istennel együtt. „Reménykedj az Úrban!”

Persze nagyon könnyű ezt mondani akkor, amikor éppen minden rendben van, amikor minden egyenes és pontosan látom a következő lépéseket. Könnyű úgy reménykedni, hogyha emberileg nézve is minden rendben van. A reménység akkor sokkal nehezebb, amikor nem látom, hogy mi fog történni, hogy mit fogok átélni. Akkor is reménykedem, hogy az a lehető legjobb lesz. Nem azért, mert magamban bízom, hanem mert tudom, hogy Isten ott lesz velem.

Bennem nagyon sok bizonytalanság szokott lenni, amikor ismeretlen helyzetekben kell helyt állnom. Vajon mi vár ott rám? Rendben lesz minden? Ha ismeretlen úton megyek és sietnem kell, mert időre megyek valahova, akkor néha túl hosszúnak tűnik az út. Sokféle bizonytalanságot élhetnek meg a gyerekek is, amikor először lépnek be az óvodai csoportba, amikor először látják meg a bent dolgozókat. Kedvesek lesznek, meg a gyerekek is aranyosak lesznek? A szülők számára is bizonytalan az a helyzet, amikor először engedjük el a gyermekünk kezét és beengedjük az óvodába. Jó helye lesz itt neki? Mindazt meg fogja kapni, amire szüksége van? Ezekben a gondolatokban érdemes ezt a rövid két szót magunkban mondogatni: reménykedj az Úrban.

Miről szól a reménység? Arról, hogy ha nem is tudom, hogy mi fog történni a következő lépéseknél, egy valamiben biztos vagyok: Isten ott lesz velem. Segíteni fog és meg fog tartani engem. Középiskolás koromban volt egy számítógépes játék, a Perzsia hercege. Az egyik utolsó pályán volt egy olyan rész, amit nagyon sokáig nem tudtunk megfejteni, mert sehol nem volt út. Nem tudtuk, hogy mit kell tenni. Aztán egy alkalommal megittunk egy italt, majd megnyomtuk azt a gombot, amivel továbbfuthattunk, és minden egyes lépésnél egy újabb útdarab jelent meg, amivel át lehetett jutni a túloldalra. Istenbe vetett reménységünk is ilyen. Minden egyes lépést bátran megtehetek, akkor is, ha nem látom teljesen tisztán, hogy mi fog történni, mert a Mindenható tart majd meg a jövőben is engem.

Mindez idáig a jövőről szólt. Nekünk azonban a jelenre nézve is biztatást ad ez a zsoltár. „Reménykedj az Úrban, légy erős és bátor szívű”. Ha tudom, hogy mi fog történni a jövőben, vagyis azt, hogy Kivel együtt megyek majd az úton, akkor legyen a szívem erős és bátor.

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2016. szeptember 25-én.

Nem azt hallottuk, hogy legyél erős. Nem az a feladat, mint a világ legerősebb embere versenyen, hogy hatalmas kőtömböket emeljünk fel valamilyen emelvényre, vagy éppen kamiont húzzunk el minél rövidebb idő alatt egy bizonyos távon. Nem a fizikai erőnknek kell nagynak lennie. A szívünknek kell erősnek lennie. Nem azért, mert minden rendben van, hanem azért, mert Isten itt van velünk. „Légy erős és bátor szívű”.

Mit jelent az erős szív a mindennapokban? Azt, hogy nem csüggedek, és nem keseredek el akkor sem, hogyha nem teljesen kerek a világ. Ha éppen nem azzal a játékkal játszhatok, amivel szeretnék. Ha nem úgy sikerül a dolgaimat elvégezni, ahogyan az jó lenne. Ha nem mindenki kedves velem. Akkor is erős marad a szívem. Lesz tartásom minden pillanatban. Olyan ez, mint amit kisgyerekeknél szoktam látni, hogy valami nagyon fáj nekik, de nem sírják el magukat, hanem visszatartják a könnyeiket. Erős a szívük. Fáj ugyan a kezük, a lábuk, de a fájdalmukat nem akarják másnak megmutatni.

Aki ugyanis Istenben reménykedik, az tudja, hogy a fájdalmainkat, a bánatunkat, a keserűségünket is meg tudjuk mutatni a Mindenhatónak. Az igazán erős szívű ember azért ilyen, mert folyamatosan megmutatja az érzéseit, a lelkét az örökkévalónak. Aki pedig Isten felé fordulva ki meri mondani azt, hogy most olyan erőtlen a szívem, most olyan gyengének érzem magam, akkor az Örökkévaló erőt fog adni nekem. „Légy erős és bátor szívű”.

A bátor szív pedig nem olyan bátorságot jelent, amire sokszor gondolunk. Nem azt, hogy meg merek-e állni egy oroszlánal szemben a szavannán, minden védő felszerelés nélkül. Ezt inkább vakmerőségnek, vagy kicsit erősebben, örültségnek nevezzük. Nem is arról van szó, hogy bátran szembenézek minden veszéllyel. A bátor szívű ember bátran szembe mer nézni az emberi élet nehézségeivel.

Tudom, hogy mennyi baj érhet engem az életemben, de ettől még nem hagyom abba az életemet. Tudom, hogy ha autóba ülök, akkor baleset érhet. Mégsem kerülöm ki ezt a lehetőséget, mert hiszem, hogy Istennel együtt utazom ott is. Tudom azt is, hogy rengeteg betegség érhet, mégsem fogom folyamatos rettegésben élni a mindennapjaimat, mert hiszem, hogy Isten még a betegségekben is mellettem fog állni. A bátor szívű ember az, aki nem aggódik, nem retteg a jövőtől, és nem fél a jelenben sem, hiszen biztosan látja Istent, aki jön vele az úton.

Az óvoda vezérigéje arra tanít minket, hogy ne az emberi nehézségeket lássuk, amikor a jelenben vagyunk, vagy a jövőbe nézünk, hanem az Örökkévalót, aki körülveszi a mindennapjainkat. Ezzel a hittel vigyünk magunkkal a Zsoltár biztatását erre a nevelési évre: „Reménykedj az Úrban, légy erős és bátor szívű”.

Ámen!

Záró ének: 134. zsoltár mind a 3 verse